

Sam Eddison & J. B. Bachman

Isac Caol öröksége

(részlet)

Apám, Isaac Caol, a két kezével fojtotta meg anyámat. Killarney plébánosa figyelmeztetett, hogy üzenetet küldött Dublinba, és ha megérkezik az érsek végrehajtója, boszorkányság vádjával fogják megméretetni apámat, de a tragédiát a túlbuzgó egyházi sem tudta elkerülni.

A gyilkosságot Florence Pyne jelentette a plébánián, aki magára sűrűn keresztet vetve elmondta, hogy látta amint apám a tanyánktól nem messze lévő Dunloe-hasadéknál fojtogatja áldozatát, majd miután végzett, az élettelen testet a jéghideg Cushnavally tóhoz vonszolta és belelökte. Még látta, ahogy anyám egy darabig a víz felszínén lebeg a tó közepe felé, majd kis idő után elmerült hullámtalan sírjában. Pyne-t mindenki ismeri bűnöző életmódjáról, koldusként és kistílű tolvajként több időt töltött a környező falvakban felállított kalodákba zárva, mint a köddel borított ír tájat járva. Ám ha a Caol családról és különösen annak legidősebb élő tagjáról volt szó, senki nem vonta kétségbe még egy bűnöző szavahihetőségét sem. Killarney lakói már várták az alkalmat mikor csaphatnak le apámra, több alkalommal is alaposan helybenhagyták; ilyenkor véresen, rongyokká szaggatott ruhákban tért haza, majd amit a falusiak elkezdtek, azt ő otthon folytatta.

Megbélyegezve éltünk Dunloe közelében a Carrauntoohil-hegy északkeleti lábánál, melynek magaslatai mítoszokat idéző komor óriások képében tornyosultak rendíthetetlenül fölénk. Vállukra omló palástként gomolygott a hegyekből áradó nyálkás ködfátyol, ami éjjelente gyakran elérte tanyánk határát, némely alkalommal pedig egészen a házunkig merészkedett. Ilyenkor még a kutyák is elnémultak, és ha éppen telihold ideje volt, akkor is jobbnak látták, ha a pajta hátsó részében húzódnak meg és várják ki a hajnalt egy vakkantás nélkül. Képzetelemben apám könyveiből megelevenedett koboldok és gyászos végzetű druidák settenkedtek az éjszakai lepel alatt, hogy a ház résein át beszivárognak és minden ismert fohászm ellenére magukkal vigyenek a hegy belsejébe; rémálmaimban lidércek és földöntúli látomások kaparták az ajtónkat szüntelen. Gyermekkorom látomásai elkísértek egész életem során, a Carrauntoohil könyörtelenül figyelte minden lépésünket, miközben egyre csak gyűjtötte az éjjelente ránk zúdított ködpásmákat. Írország babonáktól terhes fojtó légkörében nevelkedtem.

Csupán nagyritkán léptem át a tőlünk jó félnapi járőföldre lévő Killarney düledező főkapuját, amikor csak tehettem elkerültem a falut, mert a helyiek sajnálkozó pillantásai mélyebben martak belém még a koboldok karmainál is. Anyám velem ellentétben Killarney-ben született és ott is nőtt fel, azonban apám csak akkor költözött a faluba, amikor anyám már betöltötte tizenhetedik évét. Senki nem értette, hogy a városból érkező, és annak minden hívságát magával hozó férfinak mi keresnivalója van a térképeken akkor még csak elvétve jelölt településen. Az pedig már jó előre gyanakvással töltötte el őket, hogy apám pont azt a dudvától burjánzó területet szemelte ki magának, ahol egykoron Alice Kyteler, a boszorkánysággal megvádolt nő, több mint száz éve lerombolt háza állt. Azzal magyarázta különös döntését, hogy ha felépül az új ház, remek kilátása lesz a padlásról - ahová a dolgozószobáját tervezte berendezni - a Carrauntoohil-hegy szemet gyönyörködtető vonulatára, és az minden bizonnyal megnyugvást fog hozni a városi élettől megviselt idegeire.

Feltett szándéka volt, hogy a kelta istenek legendáit fogja kutatni, kiváltképp a Dana istennőről szóló mondákat, ki fog kérdezni minden helyi lakost, történeteket fog gyűjteni, és amikor csak teheti, ellátogat a falutól egy napi járóföldre lévő hegyhez. Szemérmetlenül dicsekedett a falu felvilágosulatlan lakói előtt addigi kutatásainak eredményeivel, miszerint volt alkalma megvizsgálni Áed Ua Crimthainn munkáját a *Leinsteri kódexet* - amiről állítása szerint senki nem tudta, hogy mi is valójában -, és amikor csak tehetette a *Hódítások Könyvéből* idézett az olvasni sem tudó helybeliek leplezetlen rosszallása ellenére. A falusiak nem tudtak megbékélni apám minden szavából és mozdulatból áradó, még a legostobább birkapásztör számára is élesen kicsengő városi lét felsőbbrendűségével, de amikor a földterületért kifizetett árat megfejelte egy közel ugyanakkora összeggel, mindenki magába fojtotta a már éppen kikíváncozó szavakat.

A falusiakkal ellentétben anyámat lenyűgözték a városból érkezett idegen szüntelen prédikációi, tiszta ruháiból áradó keserű illata, és megbabonázva hallgatta a történeteket Dana istennő népéről. Apám naphosszat mesélt neki áradozva a *Mesterségek Három Istenéről*, akik május estéje után érkeztek az Ír partokhoz, még azokban az időkben, amikor a nappalok és az éjszakák más léptékben váltották egymást. Megkopott festményeket, ismeretlen kötetekből származó metszeteket mutatott régen elfeledett druida szertartásokról a Carrauntoohil tetején, és azokról a hatalmasságokról, akik egyek voltak az idővel. Nodens, a pán-kelta Lughus és a gall Taranis. Ám Killarney hitbuzgó lakói a kereszt előtt imádkozva elfeledték őseik nevét, a mítoszokból és legendákból az idők során babona lett, majd a babonákból istenkáromlás. Azt suttogták egymást közt, hogy apámat valójában nem a letűnt korok, pogánynak kikiáltott ősi istenei hívták a faluba, hanem olyan ördögtől való praktikák, amik Alice Kytelert is a máglyára juttatták. Killarney sem különbözött a többi, városoktól elzárt falvaktól ahol az elmúlt időkben megvetette lábát a papi uradalom, és vasmarkával nem engedte, hogy holmi ősi legendákról szóló babonás mesék kikezdjék a nyáj biztosnak vélt hitét.

Anyám kétségek közt gyötrődött. A kereszt árnyékában nevelkedett, elzárták előle nemzettségének pogánynak bélyegzett múltját, őt mégis lenyűgözték apám szavai, az ősiség erejét árasztó mítoszok és legendák. Szerette apámat, mire felépült a ház, a szüleim jegyben jártak, és hamarosan biztossá vált, hogy fiúgyermeket fog szülni neki.

Azonban a gyülekező sötét felhők, amiket szomszédjai és rokonai hizlaltak koromfekete fellegekkel rosszindulatú pletykáikkal, egyre nagyobb súllyal neheztedek anyámra. Végül nem bírta tovább egyedül cipelni keserű terhét. Úgy döntött megpróbál a plébános lelkére beszélni, győzze meg a bizonyosságról a rosszakarókat, miszerint apám nem az ördöggel cimborál. Ha nem így dönt, talán még ma is élne.

Arról soha nem beszélt, hogy milyen választ kapott a plébánostól, de apám attól a naptól fogva kezdett megváltozni; egyre gyanakvóbban nézett anyámra, szeméből eltűnt a szeretet utolsó halvány szikrája is, nem maradt más helyette csak a megszállott kutatás gerjesztette sötét lángolás. Azzal vádolta, hogy a falusiakkal szövetkezett ellene és meg akarják fosztani a hosszú évek óta tartó kutatómunka eredményeitől, máglyán akarják elégetni jegyzeteit és könyveit, ahogy azt tették Alice Kytelerral is. Anyám pedig hiába esküdözött, hogy mindez csupán fantazmagória, apám sziklaszilárdan kitartott azon elhatározása mellett miszerint el kell hagyniuk a falut. Ráadásul a kutatásaiban egy olyan ponthoz ért, ami azt kívánja, hogy az általa oly sűrűn látogatott hegy közelében telepedjenek le, és erre a célra ki is nézte a Dunloe-hasadéktól nem messze lévő tanyát, amit már egy hónappal előtte kifizetett; majd kijelentette, hogy indulásuk nem tűr halasztást.

Alig egy hónap sem telt el és szüleim elindultak új otthonuk felé, anyám terhesen, apám magából kifordulva, hogy új életet kezdjenek a Carrauntoohill-hegy északkeleti lábánál.